

Frk. Aaberg arbejder indtil videre hos sin Læremester, Hr. Bogbinder O. Kløvborg i Thisted. Senere agter hun efter, at have taget et Kursus i Forgyltning, at foretage en Tur til Udlandet for at søge videre Uddannelse i sit Fag. Hun er meget glad for sit Arbejde og mener, at Bogbinderfaget i særlig Grad egner sig for Kvinder, da jo alt under Faget hørende Arbejde kan udføres inden Døre. Frk. Aaberg, der sidste Aar modtog en Andel af det Andræske Mindelegat, er meget energisk og dygtig, og sætter naturligvis som sit endelige Maal selv at danne sig en Forretning.

Dansk Kvindesamfunds Thisted kreds, af hvilken Frk. Aaberg er Medlem, haaber, at dens første faguuddannede Svend maa gaa en lys og lykkelig Fremtid i Møde!

som hedder *Drikkeriet*. Det er Kilden til meget ondt og blandt andet ogsaa til Vagabonderingen. Heldigvis har Kvinderne i det store og hele ikke optaget Drikkeskikken; de smager ikke Drikken, men de lider under dens Følger, naar den gør Mændene raa og øder den Fortjeneste, hvoraf Kvinderne har Ret til deres Del som Vederlag for deres Arbejde. Det bliver vanskeligt at maale den Sorg og Nød, som Drikkeriet uforskyldt har bragt over Kvinderne, og derfor vil de en skønne Dag, naar deres Mening betyder noget, sige: „Hvorfor skal de Mandfolk øde vor Lykke og vore Penge til Spiritus. Kan vi undvære det, kan de vel ogsaa og være lige lykkelige for det. Nu slaar vi Prop i Flasken.“

Tag jer i Vare, I Mænd, det gælder vore Privilegier!

Ahrent Otterstrøm.

Hvad skal vi Mandfolk stille op?

—O—

Nu faar Kvinderne sikkert snart Stemmeret til Rigsdagen. Der har været talt meget for og imod, men nu er de fleste enedes om, at Kvinder dog ogsaa er en Slags Mennesker, og derfor gaar det ikke i Længden, at Mændene regerer Landet ganske alene.

Men har Mændene nu ogsaa rigtig tænkt over, hvad det vil føre til, naar Kvinderne rykker frem med deres Krav til Samfundet. Der er jo et og andet, som vi Mandfolk har vænnet os til at betragte som en Selvfølgelighed, men som Kvinderne ser paa med ganske andre Øjne — fordi det er dem, det gaar ud over.

Der er nu saadan en Ting som *Vagabondvæsenet*! Herregud, siger Mændene, hvorfor kan man dog ikke lade de stakkels, forhulede Fyre gaar i Fred; de har det saamænd strengt nok i Forvejen, og de er jo saa fredsommelige, at de gaar af Vejen, bare de ser et voksent Mandfolk. Men nu Kvinderne? Her paa Egnen har der i de sidste fjorten Dage været to Overfald paa enlige Kvinder ved Nat-tetid, og der vilde have været flere, hvis ikke de allerfleste Kvinder var bange for at færdes ene efter Mørkets Frembrud. Og Kvinderne vil slet ikke indse Nødvendigheden af Vagabonderingen, de vil mene, at naar Kvinder ikke vagabonderer, saa behøver Mændene det heller ikke.

Der er en endnu langt større Uting,

Tvungen eller frivillig Uddannelse i Husmodergerning?

—O—

Som det gaar med ethvert nyt Spørgsmaal, der dukker frem i Tiden, man møder det baade med Tiltro og Tvivl, saaledes er det ogsaa gaaet med Tanken om at yde den voksne kvindelige Ungdom en systematisk Uddannelse i Moder- og Husmodergerning.

Blandt de Indsendere, der har haft Ordet her i Bladet, synes det imidlertid ikke saa meget at være selve Betimeligheden af denne Uddannelse, der har fremkaldt Tvivl, som Maaden, paa hvilken man har tænkt sig at realisere denne. Navnlig synes det at have vakt Anstød, at man har tænkt sig denne Uddannelse som tvungen. Da dette Spørgsmaal er af principiel Natur, er det nødvendigt at have det klar, før man kan bygge videre paa ovennævnte Fremtidsplaner. Skønt jeg anser den frivillige Uddannelse som den mest ideelle, tror jeg alligevel, at den tvungne Uddannelsespligt er den eneste mulige Vej at gaa, om denne skal faa reel Betydning for Samfundet, og jeg vil derfor anføre nogle Grunde, der taler til Gunst for den tvungne Uddannelse.

En af de vægtigste er den, at det kun vil blive en ringe Del af Kvinderne, der vil deltage i Uddannel-

sen, om den bliver frivillig; thi mange Kvinder vil afholde sig herfra, fordi det vil være et Afbræk i deres Uddannelse i andre Retninger, andre fordi de maaske herved maa opgive en fast, lønnet Stilling, eller fordi de finder Uddannelsen overflødig, eller de maaske er imod den Tvang, der hermed følger. Men Størsteparten vil undlade at deltage heri alene af Uforstand, og det er tilgiveligt; thi paa det Tidspunkt, hvor de unge frivilligt skal underkaste sig en saadan Uddannelse, er de endnu for umodne til at have den fulde Forstaaelse af deres fremtidige Pligter som Mødre og Husmødre og det Ansvar, hermed følger. Derfor er det ikke tilstrækkeligt, at Samfundet aabner Adgang for alle Kvinder til denne Uddannelse, det maa ogsaa her — som i saa mange andre Forhold — være Vejleder.

Desuden har man ved at gøre Uddannelsen tvungen for alle mere Garanti for, at den kommer vordende Husmødre til Gode, og da Undervisningen sikkert vil komme til at omfatte baade Sundhedslære, Ernæringslære, Sygepleje m. m., vil selv de Kvinder, der ikke bliver Mødre eller Husmødre, kunne faa Udbytte heraf.

Den tvungne Uddannelsespligt vil desuden hos Kvinderne vække den rette Samfundsfølelse i deres Forhold til Hjemmet. De vil forstaa, at her ikke alene paahviler dem Ansvar overfor Mand og Børn, men at en fornuftig Husøkonomi i de enkelte Hjem er af allerstørste Betydning for Samfundet, og at det ikke er af mindre Værd for dette, at en sund og kraftig Slægt vokser op i Hjemmene.

Endelig opnaar man ved at gøre Uddannelsen obligatorisk, at Kvinder af alle Samfundslag bliver ryttet sammen. Dette vil sikkert være af stor opdragende Betydning, thi det vil give et friere Livssyn fra oven og nedad og et sundere fra neden og opad og herved danne et naturligt, forstaaende Grundlag for det fælles Arbejde i Samfundets Tjeneste, som Fremtidens Kvinder skal yde.

Endnu er dette store Samfundsspørgsmaal i sin Vorden, men naar man har fulgt Udviklingen i de senere Aar og set, hvorledes Hjemmene stadig stiller større og større